Bílý rubáš

Petr Bobek

hororová adaptace pověsti
O zjevu strašidelném

Bílý rubáš

Hrob se otevíral. Hlína padala do stran a zasypávala zem. Předtím oddělovala mrtvého od živých. Děsivá síla svázaná s podsvětím ale hranici narušila.
Dva světy splynuly v jeden.
Mrtvola vylézala ven. Kostnatá ruka chytila okraj hrobu a zapřela se. Potom se blátem prodrala hlava.
Už dávno nebyla lidská. V měsíčním svitu se zaleskla lebka s kousky ztrouchnivělé kůže, kterou mrchožrouti ještě nestihli ohlodat. A s bílými vlasy na temeni.
Mrtvý pomalu vstal. Neohrabaně se otočil a rozhlédl se hřbitovem. Sadem náhrobků, který obklopoval brodský kostel Nanebevzetí Panny Marie.
Nohy s odhalenými kostmi a posledními zbytky masa zavrávoraly a překročily kamenný lem hrobu. Předěl mezi životem a smrtí.
Hlásný všechno viděl na vlastní oči. Stál ve věži, odkud tu noc hlídal město. Nebál se. Ještě nikdy ho nic nevyděsilo, ani mrtví. Dokonce ani ten, který vstal z hrobu.
Za života to byl měšťan — a lakomec. Říkalo se, že nahromadil spoustu peněz, ale nikomu je nechtěl dát. A proto všechny schoval. Za to po smrti nenašel klid. Vycházel z hrobu a hlídal, jestli je někdo nenašel. Už druhý den po jeho pohřbu se z domu, kde bydlel, ozýval hluk. Jindy byl mrtvý dokonce spatřen, jak vychází hřbitovní bránou.
Teď v bílém rubáši zmateně bloumal mezi hroby. Hledal ze hřbitova cestu ven.
Mezitím se svlékl, aby bylo vidět celé tělo: z poloviny lidské, z poloviny s viditelnými kostmi.
Rubáš odhodil ke svému hrobu.
Prošel bránou a vyrazil k domu, kde kdysi žil. Rychlými, překotnými kroky. Tichým náměstím se ozývalo škrtání obnažených kostí na patách a prstech o dlažbu.
Muž ve věži vzal do ruky hlásnou troubu. Musí vzbudit město, které hlídá a které vždycky varuje při požárech nebo před nepřáteli a zloději. A teď i před potulující se mrtvolou.
Už se k tomu chystal, ale jeho zrak něco zaujalo: rubáš, který mrtvý předtím odhodil. Tak bílý, jako by na kousek hlíny napadl sníh.
Hlásného posedla myšlenka, které se nedokázal zbavit. Začala ho přímo mučit. Vezme si ho. Ano, mrtvému ukradne jeho oděv. A pochlubí se s ním sousedům. I když ho obdivovali, že je statečný — aby ne, když v noci střeží celý Brod —, za tohle jej budou obdivovat ještě víc.
„Viděl jsem oživlou mrtvolu. A okradl ji."
Seběhl z věže dolů. U hrobu zaváhal, ale nakonec rubáš mohutnou rukou uchopil. Ucítil hrubou látku a hlínu. A taky… Panebože… kousky přilepeného masa.
Suvenýr ze světa mrtvých ale musel mít. Musí si ho odnést.
Než vystoupal zpátky na věž, mrtvola se vrátila. Zamířila ke hrobu. Chtěla do něj znovu ulehnout. Propadlýma, od havěti okousanýma očima pátrala po rubáši. Nemohla ho najít.
Hlásný se vrátil na ochoz a naklonil se přes zábradlí. Mrtvý stál dole a díval se přímo na něj.
„Dej mi můj rubáš!" Jeho hlas zněl, jako by vycházel ze zásvětí.
„Nedám," odpověděl statečně muž.
„Dej mi můj rubáš!" zopakoval umrlec důrazněji.
I tentokrát hlásný odpověděl: „Nedám."

„Dej mi můj rubáš!“ zaznělo potřetí.
A hlásný potřetí odpověděl stejně.
„Nedám.“
Na to mrtvý neřekl už nic. Jen udělal několik rychlých kroků a přešel ke kostelu. Dveře od věže zaskřípaly a otevřely se dokořán. Schodištěm se začaly ozývat duté kroky. V hlásném se zastavila krev. Ztuhl hrůzou a po těle mu přejel mráz. Poprvé za tu noc měl strach. Vlastně i poprvé v životě. Po schodech se blížila mrtvola a on neměl z věže jak utéct.
Nevěděl, kolik vteřin nebo minut uplynulo, když se odvážil přesunout ochozem a sejít pár schodů. Slyšel ji. Tu mrtvolu zřetelně slyšel.
Rychle stoupala nahoru. Kroky se přibližovaly. Schod po schodu. Byla v polovině schodiště. Do zdí po stranách zarývala nehty. Z jejích úst vycházelo chrčení.
Šla si pro rubáš, ve kterém znovu ulehne do hrobu.
„Panebože,“ řekl vyděšený muž polohlasem. „Panebože, Kriste Ježíši. Smilujte se nade mnou a pomozte mi.“
Snad mu tu myšlenku vnukli právě oni. Myšlenku na to, že vzbudí město. Hlásnou troubou. Anebo…
Byl tam ještě zvon pojmenovaný Vilém. Hlásného napadlo, že Brod zburcuje jím. Ten lidi vzbudí určitě. A oni mu vyrazí na pomoc.
Také si vzpomněl, co se o zvonech říkalo. Mrtví se jich bojí. Děsí je nejen hlasité údery, ale i posvátnost. Zvony plaší a zahání zlé síly, protože, jak se povídalo rovněž, jejich zvuk je hlasem Božím.
Seběhl do zvonového patra. Mrtvola byla zase o kus blíž. Schody se otřásaly a duněly. Hlásný to odhadoval na několik málo metrů. Byly zase jeho hranicí mezi životem a smrtí.
Rukou uchopil lano, kterým se rozeznívalo srdce zvonu. Vší silou zatáhl. A pokračoval, dokud neodbil první úder.
Přes rámus neslyšel, co se stalo na schodišti. Teprve až zvon dozněl, nastražil tím směrem uši.
Ticho. Neslyšel nic jiného než ticho. Stejně drásavé jako kroky, které se odtud ozývaly předtím.
Neodvážil se tam podívat.
Vrátil se na ochoz. Viděl, že se rozednívá. Dole u kostela stál hlouček lidí.
Zavolal na ně. Naznačoval, ať jdou za ním. Jeden z nich vyšel, ostatní ho následovali. Stoupali. Muž, který šel jako první, najednou vykřikl hrůzou. Bledý zděšením se otočil. Na schodech ležela mrtvola. Všichni, kdo ji viděli, později vyprávěli, že vypadala napůl jako kostra a napůl jako člověk. Místo tváře měla lebku, jen na pár místech ještě potaženou kůží. Kosti byly holé i na jiných částech nahého těla.
Snesli ji dolů. Poznali, o koho jde.
„Počkejte,“ řekl muž, který mrtvého našel.
Přešel k němu a jednou ranou mu rýčem usekl hlavu. Nakonec se domluvili, že tělo pohřbí do červeného bláta u hradeb. Aby se lakomec už nikdy nevrátil. Aby nevstal a nechodil ke schovanému pokladu.
Aby navěky zůstal mezi mrtvými, za tou hranicí, která by neměla být nikdy porušená. Za hranicí oddělující svět, odkud se nikdo nemá vracet.

770
let
Havlíčkův Brod
Tady žije příběh.

